

midler fra skatteyderne til dem, som havde deres pensionsopsparinger. Det er jo det, der sker i virkeligheden, fordi pensionsopsparerne bl.a. køber statsobligationer, og de renter skal betales af skatteborgerne. Indtægterne gik så ind i pensionsopsparingen, og det betød, at den passive opsparing blev belønnet meget højt i form af en meget høj realrente.

Derfor var Venstre med til at indføre en regel om, at man højst skulle have en realrente på 3,5 pct., og det står vi ved. Vi ønsker fortsat, at der er en sådan beskatning.

Så kan man spørge, om selve realrenteafgiften vil forsvinde af sig selv i takt med, at realrenten bliver bragt ned, og det skulle jo gerne være målet. Det forudsætter en ordentlig økonomisk politik, og det er der måske mindre udsigt til med denne her regering end med en kommende VK-regering, men det ser jo sådan lidt sort ud med det punkt.

Men vi har det i Venstre sådan, at målet må være, at realrenten kommer ned på disse ca. 3,5 pct., sådan at afgiften derigennem forsvinder. Når vi har en realrente i dag, der formentlig er ca. det dobbelte, lidt over det dobbelte, så skyldes det jo, at vores rente i høj grad skal afhænge af renteniveauet i udlandet, og at vi altså ikke har den økonomiske styrke til at holde den realrente, vi burde have.

Men indtil da må vi sige, at vi står ved, at vi har stemt for en realrenteafgift, og vi vedstår dermed, at man konfiskerer den del af realrenten, der overstiger 3,5 pct.

Så var skatteministeren inde på de samspilsproblemer, der er omkring pensionsopsparing, som jo i virkeligheden først og fremmest drejer sig om samspillet mellem skatter og nedtrapning af en række sociale ydelser såsom pensionstillæg, varnehjælp og andre ydelser, som specifikt gives til pensionister.

Her mener jeg virkelig, at der er et stort samfundsproblem. For det er svært – også i forbindelse med overenskomster – at formå lønmodtagerne til at vise tilbageholdenhed omkring lønnen og i stedet for modtage en pensionsordning, hvis værdien af den pensionsordning næsten er nul, fordi den pension, man så får ret til, bliver spist op både af stigende skatter og af færre sociale ydelser. Derfor er der virkelig et samspilsproblem omkring pensionsopsparingen, som vi skal gøre noget ved, og det burde også være et problem, som interesserer Socialdemokratiet.

Men selve beslutningsforslaget, som her er fremsat, går Venstre imod.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det var en lang forklaring, hr. Peter Brixtofte skulle afgive, før han kom frem til, at man havde stemt for realrenteafgiftsloven i sin tid. Men det lød næsten sådan lidt undskyldende. Det lyder også, som om rønnebærrene måske er lidt sure, når man sådan taler om disse socialdemokratiske tider. Jeg må da minde om, at det var vel ikke mere socialdemokratiske tider på daværende tidspunkt, end det er på nuværende tidspunkt. Nu lykkes det trods alt at have en lav rente, ja, endog en faldende rente, så det hænger vel ikke nødvendigvis sammen med, om det skyldes en socialdemokratisk regering, at vi har en høj rente.

Gitte Seeberg (KF):

Det er et meget grundigt og gennearbejdet beslutningsforslag, som vi i dag har til behandling her i Folketinget, hvor man i bemærkningerne belyser en historisk udvikling omkring realrenteafgiften.

Tanken om at afskaffe realrenteafgiften er selvfølgelig nærliggende. Imidlertid vil Fremskridtspartiets forslag om en afskaffelse af afgiften efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ikke være muligt at gennemføre for øjeblikket. Men det er mit ønske, at denne afgift på længere sigt kan nedtrappes eller måske til sidst helt fjernes. Det vil jeg senere vende tilbage til.

Der har netop været ført finanslovforhandlinger, som tydeligt har vist, hvor svært det er at samle et politisk flertal om besparelser i samfundet. Næste år har vi fået reduceret det budgetterede underskud til godt 29 mia. kr., men naturligvis må vi i årene fremover have nedbragt det underskud yderligere. Et krav må være, at statens finanser gerne skal balancere og senere give et overskud, så vi kan få afdraget vores store gæld.

Før vi når væsentlig længere i den retning, vil jeg anse det for uforvarsligt fuldstændig at afskaffe realrenteafgiften. Afgiften giver staten et årligt provenu, der i dag er på ca. 21 til 22 mia. kr. eller som anført i beslutningsforslaget godt 9 pct. af statens samlede indtægter i form af skatter og afgifter. En sådan skat kan man ikke bare afskaffe, hvor gerne man end vil.

Man kan tale om at nedsætte, når besparelser og afdrag på statens gæld finder sted. Alternativet set i en realistisk vinkel vil jo blot blive, at der opkræves skatter andre steder. Det kunne jo